

Z PAMĚŤI JEDNĚ ESTNĚCTKY 2.

Pondělí, 15 leden 2018

Bylo mi šestnáct prý a potkala jsem první lásku. Tehdy to byla opravdová láska.. Jenže - můj kluk byl voják a nejspíš jsem to stačila aspoň mám, otec to už věděl. A řádkoval... A snažil se mi to rozmluvit a snažil hloupé pomluvy. Ale já se nedala, lásku jsem si před rodiči uhájila.

Mamka byla trochu smílivější, ale i ona měla před mým otcem respekt. Nakonec byl i pozván na odpolední kávu a seznámil se nejprve s mámou, potom i s otcem, který ho znal z kasáren. Začali jsme spolu trávit víkendy, jednou já k jeho rodičům, druhý víkend on k nám. Skončila mu vojna a naše láska rozkvetla. Já jsem tehdy ještě studovala a on se taky rozhodl, že bude studovat právní zamětnání. Ale jeho matka naznala, že by měl být na víkendům a on by se měl spíše novat studiu. Aby prý měl dost času na odpočinek po práci a právní studování... Od té doby to bylo z kopce, myslím náš vztah. Jeho matka totiž zasahovala do všeho. Ať to bylo kino, nebo divadlo, já jí ho prý kradla a to ona nemohla dopustit. No, a on se zas nedokázal mamince postavit, uždycky plnil všechna její přání. Nakonec jsme se rozešli, nemělo to žádnou cenu, já už nemohla paní matce odprovat. Tak to pochopil i on. A po roce přel bylo po lásce.

Byla jsem nějakou dobu sama, dokončila školu a nastoupila do zaměstnání. V kanceláři jsme seděly čtyři a já byla nejmladší a snažila jsem se odvádět práci dobře. A jednou jsem potkala na chodbě hezkého, usměvavého muže, podle vidění byl starší. Po nějaké době mě oslovil a pozval na kávu, pak na večer a začal spolu chodit. Po asi pěti měsících si mě chtěl vzít. Byl rozvedený a platil na dvě děti. A můj otec opět řádkoval, opět si o všem zjišťoval a nahlas mě varoval, prý od něho jeho manželka musela odejít, protože jí byl opakovaně nevěrný a byl na ni dost hrubý. Já to ovšem neslyšela, nevěděla, zase jsem konala podle sebe.

Vzali jsme se, po pár týdnech jsem otěhotněla a po dalších týdnech jsem už (těhotná a před porodem) dost facku za to, že jsem zapomněla koupit sirup do vody. Jeho výpady se začaly opakovat, začal rozbíjet i zařízení, drahý facku za snubní prsteny ... Já však nemohla nic dělat, rodiče mě vykárali z bytu, prý jsem už jednou odešla a tak si to musím vyřídit... Po mateřské jsem nastoupila zpátky do práce, máma si synka vzala přes týden k sobě, mušovi to moc vadilo, že si doma užívám. Po přel roce jsem byla zase těhotná... po pěti letech zase a pak zase. To poslední těhotenství jsem už předem měla. On si už s ženami, nijak se tím netajil a já lítala z práce do práce: po práci nakoupit a rychle domů a uklízet, s dětmi udělat úkoly a ještě vyprat. Automatická pračka byla podle mě zbytečná. Tak utíkala léta, já byla utrápená pořád víc a víc. Když odešla z domu, naše láska jsem si práci; kamarádka potěbovala prodáváku do svých potravin, já se tam přes týden nastěhovala, domů jsem si jezdila jenom prát. Nikomu jsem vůbec nescházela, děti měly své životy, muž byl rád, že má celý byt pro sebe.

A teprve tam, v té vesničce, kde jsem u kamarádky prodávala, jsem potkala svého skutečného muže. Opravdového parťáka do života. Je to už patnáct let a já si tu lásku opatruji jako oko v hlavě. A je to vzájemné... Takže jsem se nakonec i já dokázala opravdu krásné, romantické lásky. Je nám moc dobře, z Moravy jsme odešli do Prahy a ani na chvíli nebudeme.

HANKA TULIPÁN